

strokovno muzeološko Valvasorjevo priznanje in Jurčičevo nagrado Občine Ivančna Gorica kot vodja projekta in kot soavtorica razstave.

Jana Cvetko je bila tudi mentorica študentom etnologije na delovni praksi v našem muzeju in pripravnikom. Do nas sodelavcev je bila razumevajoča, prijazna, dostopna, bila je ena izmed nas. Ščitila je naše interese. Zaupala nam je. Spodbujala nas je, da smo se strokovno razvijali. Sprejemala je naše pobude, ideje, nam dala ravno prav proste roke, da smo vzljubili muzej in svoje delo prav tako kot ona. Dala nam je ogromno, tako na osebni kot strokovni ravni. Nismo bili le sodelavci, postali in ostali smo prijatelji.

368

Leta 1997 pa je usodno zbolela. Bolezen je premagovala pogumno, ni se ji prepustila. Na začetku je le občasno ni bilo v Stično, in vsakič ko se je vrnila, so se z njo vrnili vedrina, optimizem in njen nasmeh. Prišla je z novimi načrti in idejami, delo je ponovno zagrabila z obema rokama. In vsi skupaj smo si močno želeli, da bi jo bolezen izpustila iz svojega primeža. Obdobja, ko smo ostajali sami, pa so bila žal vedno bolj pogosta. Vodenje muzeja je občasno opravljala kar od doma. Leta 2002 pa se je morala upokojiti. Kljub temu je ostala povezana z nami in delala kot predsednica Društva prijateljev Slovenskega verskega muzeja vse do leta 2007.

Ko sem jo leta 2006 tudi formalno nasledila, sem prejela v upravljanje finančno in računovodsko urejen muzej, homogen kolektiv, muzej z dvema stalnima razstavama, z bogatimi zbirkami in z vedno večjo prepoznavnostjo v javnosti. Da smo prišli do tega lepega rezultata, je plod večdesetletnega dela mnogih, med katerimi pa Jani Cvetko zagotovo pripada večji delež.

Muzealka je ostala do konca svoje prekratke življenjske poti. 28. septembra 2012 je še imela referat na posvetu o šolskih zvezkih kot zgodovinskem viru v Slovenskem šolskem muzeju. Korekture svojega članka *Šolski zvezki družine Sket iz Postojne* je še opravila, žal pa ni več dočkala njegove objave v *Šolski kroniki* 2013/1-2, ki je izšla decembra 2013.

Z Jano Cvetko sva se nazadnje srečali 10. oktobra 2013 v Slovenskem etnografskem muzeju na odprtju razstave *Vrata: prostorski in simbolni prehodi življenja*. Kljub tegobam, ki ji jih je bolezen neizprosno naložila, si je razstavo ogledovala z izjemnim zanimanjem. Tedaj pa nisva vedeli, da bo morala točno čez dva meseca prestopiti prag večnosti.

Nataša Polajnar Frelih

Draga Janči!

Ni človeka, ki te ne bi imel rad; iz srca rad. Ni osebe, s katero bi bila v slabih odnosih, in ni ga, kateremu ne bi podarila prisrčnega nasmeška. Kot takrat meni, ob najinem prvem srečanju v fakultetni knjižnici: bila si navihana študentka in si me – malce preresno ,staro bajtož – presenetila s svojim šaljivim nastopom,

ko si se zasmejala, se zavrtela in odšla iz knjižnice. Takrat še nisem vedela, kaj mi boš podarila. Čez nekaj let sva se srečali v službi in med nama je vzkliko globoko zaveznitvo in prijateljstvo. Prijateljstvo ni stkano iz interesov, cehovstva, svetovnega nazora ali somišljenitva. Rodi se v srcu, raste v njem in se plemeniti. Večje je srce, večje je prijateljstvo: nikoli izrečeno, vedno toplo čuteno v duši.

O tvojem zaslužnem delu v Slovenskem verskem muzeju in aktivnostih v tem času je spregovorila mag. Nataša Polajnar Frelj. Želela bi poudariti le to, da si od svojih začetkov do upokojitve v muzeju v Stični naredila velikanske organizacijsko-strokovne premike, za katere te stroka ni dovolj nagradila. Leta 2003 si skupaj s sodelavci prejela Valvazorjevo priznanje, vsekakor pa bi si že pred tem zaslužila priznanje za osebne zasluge. Morda smo za to odgovorni vsi mi, sebe pač nisi nikoli postavljala v ospredje.

369

Jana, bila si izjemna osebnost. Tvoj veder in nekonflikten značaj ni nikoli pristajal na kompromisarstvo. Nasprotno: imela si izoblikovano osebnost in pokončno držo. Bila si realna, prizemljena in praktična, iznajdljiva in kreativna, modra in preudarna. Obenem pa milo sanjava, poetična, poduhovljena. Če bi te, Jana, vprašali, kaj je skrivnost tvojega mnogoletnega kljubovanja zahrbtni bolezni, bi gotovo odgovorila s svojimi besedami. Jaz lahko povem le, kako sem te doživljala sama: rada si imela življenje takšno, kakršno je in ne takšno, kot si ga mnogi zamišljamo in kreiramo v „oblakih“. Tvoja radoživost, vedrost, ljubezen do vsega, kar te je obkrožalo, in pa globoka vera so presegle medicinske izračune človeške vzdržnosti. Ko si bila še zelo mlada, ko je bil čas, da si ustvariš družino, nas je vse pretresla vest o tvoji bolezni. A kljub temu te nikoli nihče ni slišal tožiti zaradi neprijetnosti, bolečin in žalosti. In vendar vemo, da si vse to nosila v sebi in strpno prenašala.

Janči, rada te imam in kjer koli si, kjer koli sem, vedno sva skupaj in to ni moje zadnje pismo! Čeprav so se zadnje čase najine skrbi stekale v različne smeri, čeprav so naju ločile različne obveze in sva se manj videvali, je najino prijateljstvo ostalo neokrnjeno.

Mojca Terčelj